

Зміст

Надія Коверська «...любов як і кров у війні відчувається гостро...»	13
Катерина Бабкіна. «Не питай мене, як я...»	19
Юлія Ілюха. «Я б хотіла тобі розповісти про осінь...»	20
Микола Кулінич. «Я не знаю, з чого почати...»	22
Антоніна Корнута. «Її березень досі лютий...»	25
Богдан-Ігор Антонич. До весни	27
Катерина Калитко. «Мале моє срібло, які ми смішні з тобою...»	29
Дмитро Лазуткін. «Стоп. Не обіцяй мені нічого...»	31
Катерина Девдера. «Ненавидять нас і готові стерти з лица землі...»	33
Ірина Цілик. А завтра була весна	34
Артем Полежака. «Це тому, що ти її очі не бачив...»	36
Тетяна Власова. «Так багато війни, розкажи мені правду...»	39
Олена Теліга. Вечірня пісня	40
Павло Вишебаба. спрага	42
Мар'яна Лелик. Любити	44
Надія Коверська. вдихаючи сонце	47
Павло Коробчук. «Поки вони воюють...»	51
Юрій Дараган. У потязі	55
Лала Тарапакіна. «Якщо Бог мене чує...»	56
Мар'яна Савка. «Я думаю про жінок...»	58
Остап Сливинський. «Колись між любов'ю й ненавистю...»	61
Ірина Цілик. «Ми з тобою – сполучені посудини...»	62
Таня-Марія Литвинюк. «Такі ми красиві...»	65
Володимир Свідзінський. «Як тебе утомить місто...»	67
Катерина Міхаліцина. «Любов твоя болить неперебільно...»	69
Сергій Татчин. Моя	70
Михайло Драй-Хмара. «Я полюбив тебе на п'яту...»	73
Мар'яна Кіяновська. «Бог каже: понад серце полюби...»	75
Юлія Мусаковська. «Якби їхня спільна історія так і не почалася...»	77
Мар'яна Савка. «Вона йому каже: видихни, ти вже вдома...»	79
Максим Кривцов. «Я стану мандрівником...»	80
Галина Крук. «світла стане на всіх, але що робити...»	84
Леся Українка. «Все, все покинуть, до тебе полинуть...»	89
Анна Малігон. «І ніколи – ти чуєш? – ніколи чіпати не смій...»	90
Антон Полунін. «веселі часи вимагають веселих рішень...»	92
Юрій Іздрик. «усе буде добре хоч буде непросто...»	94
Павло Матюша. Осінній вірш	96
Ірина Цілик. «Верхні ноти...»	98
Тарас Шевченко. «Якби зустрілися ми знову...»	101
Володимир Свідзінський. «Спи. Засни...»	103

Юлія Мусаковська. «Війна, що її носиш у нагрудній кишені...»	105	Михайль Семенко. Сьогодні	149
Павло Вишебаба. вирок ночі	107	Ірина Бжезінська. «Я знаю, як чекають із війни...»	151
Антоніна Корнута. «Місяць живцем, місяць – замерши...»	109	Дмитро Лазуткін. «коли тебе нема я згортаюся їжаком...»	152
Юлія Ілюха. «і він каже їй: мила, сенсу давно нема...»	110	Антоніна Корнута. «З його плечима можна усе...»	155
Володимир Свідзінський. «Коли ти була зо мною, ладо мое...»	112	Седрик. <i>nota bene</i>	156
Катерина Девдера. «світло, якщо ти хочеш, світло, прийди...»	115	Надія Коверська. <i>віра</i>	159
Микола Кулінич. «Що він насправді знає про неї?...»	117	Іван Франко. «Я буду жити, бо я хочу жити!..»	163
Катерина Бабкіна. «Тут заговорено на любов...»	119	Галина Крук. міжвоєнне	165
Дмитро Лазуткін. Лабораторна робота	121	Сергій Демчук. «жінки військовополонених заходять до залу...»	166
Маріанна Кіяновська. «Між тими, хто вірить, і тими, хто ні...»	124	Олег Ольжич. <i>Поцілуєш, різко і суворо</i>	169
Богдан-Ігор Антонич. Забута земля	129	Оксана Гривул. <i>Щастя – коли ти не йдеш на війну</i>	170
Галина Мирослава. бомба не розрізняє	131	Максим Кривцов. «Лисав одній дівчинці чи не щодня...»	175
Катерина Калитко. «Ніби зустрілись дві смерті, люта і ніжна...»	132	Мар'яна Савка. «Маєш ставати і йти на щоденну роботу...»	179
Євген Плужник. «Був це хлопчик лагідний і тихий...»	135	Катерина Девдера. «і поки вечеряють при столі...»	181
Софія Безверха. молитва любові і ненависті	137	Павло Матюша. «тепер моя домівка це спогади...»	182
Катерина Міхаліцина. (сон)	138	Галина Крук. «у моєї мови любові вибиті зуби...»	184
Леся Українка. «Коли дивлюсь глибоко в любі очі...»	140	Ілля Чернілевський. «Коли ти уявиш, що знаєш мене...»	186
Олександр Положинський. Як ти там?	143	Маріанна Кіяновська. «Листя пам'яті темне, як мох...»	189
Тетяна Власова. «Літо таке, що місяць, здається...»	147	Анна Малігон. «так ніхто не прощається...»	191
		Петро Яценко. «ноги наших жінок...»	193
		Катерина Міхаліцина. «говорити не можна кричати не можна мовчати...»	194

Ірина Шувалова. <i>коли ти спиш</i>	196
Антон Полунін. <i>«ми думали що війна є новий контекст...»</i>	199
Юлія Ілюха. <i>«Бог говорить із ним глибоко уночі...»</i>	202
Таня-Марія Литвинюк. <i>«Воскресати із попелу...»</i>	205
Грицько Чубай. <i>«Із усіма сміятися і плакати...»</i>	206
Павло Коробчук. <i>«Якщо ти це читаєш, значить, у тебе є світло...»</i>	208
Богдана Матіяш. <i>«Господь простягає до мене долоню...»</i>	210
Юрій Іздрик. <i>прохання</i>	213
Тетяна Власова. <i>«танцюй, моя пташко, просто посеред села...»</i>	214
Уляна Галич. <i>«я б хотіла зняти таке кіно, де усі повертаються...»</i>	216

«...любов як і кров у війні відчувається гостро...»

У цій збірці нам хотілося б говорити лише про кохання.

Про ту романтичну любов, яка надихає, окрилює та дає відчутти всю смачність життя. Про ті любовні переживання та радощі, стани палкої закоханості чи гіркої невзаємності, які поетично лягають на папір красивими метафорами.

Коли ми тільки задумували «Книгу Love 2.0», ми дуже хотіли, щоб вона була саме такою – збіркою, присвяченою коханням.

Але ця книжка – про любов і війну.

Про любов – не лише романтичну, але й про базовий стан любові: до життя, до людей, до країни, – яка проявляється зараз як ніколи сильно у кожному нашому рішенні, кожному вчинку, в кожній розмові. І про війну – тому що ми не можемо не говорити, не думати, не писати про неї тоді, коли ми в ній живемо. Як і не можемо уникнути того, як впливає ця війна на наші почуття і стосунки. За останній рік, коли російсько-українська війна стала повномасштабною, торкнулася всіх і кожного з нас, усе стало відчуватися саме крізь неї. І тому й любов, яку ми несемо в собі зараз, – це швидше ціла гама почуттів: у ній і лють, і ненависть, і біль, і смуток, і вдячність, і пам'ять, і ще стільки всього... Ніколи раніше ми не могли уявити, як багато може вмістити в собі любов. Ніколи раніше ми не здогадувалися, що серце може так боліти – і так любити.

«Любов як і кров у війні відчувається гостро...» Ці слова – про те, що коли весь наш світ стає великою кровоточивою ранною, то й наша любов видозмінюється, але водночас вона звучить в нас іще гостріше і ще яскравіше.

Любов поруч із війною і всупереч війні – це не новина останнього року. Сучасна війна, розв'язана росією, триває уже дев'ять років. Але насправді ж вона ведеться вже століттями: понад три століття росія намагається знищити українців, пригнобити, придушити, нав'язати комплекс меншовартості й страх творити і відстоювати своє. Але росіяни не враховують найважливішого: це вони діють зі страху, а ми діємо з любові. Бо захищати своє, навіть воюючи, – це величезний прояв любові. Бо антонім любові – це не ненависть, а байдужість, порожнеча. А в нас не залишилося байдужих українців. Бути українцем – це просто тотальний стан любові. І зараз це бачить і відчуває увесь світ.

Підбираючи вірші до збірки, ми хотіли показати різні стани любові й кохання під час війни. Тут ви читатимете сильні й глибокі твори, поетичні рефлексії українців, які зляться, кохають, ненавидять, люблять, сумують, мріють, кричать від болю й люті, а після утрат знову вчаться складати себе по цеглинках. Це вірші людей, які боронять країну, а між боями пишуть послання своїм коханим. Людей, які сумують від розлуки й водночас пишуться тими, хто є для нас усіх опорою. Людей, які на одному вайбі страждають, проживають, цінують, вірять і безкінечно дякують. Читаючи ці вірші, кожен може впізнати якийсь із власних станів чи відчуттів. І в певні моменти буде боляче. Проте важливо, щоб цей біль не заморожувався, не черствів усередині, а проживався. Важливо, щоб він попри все знаходив шлях до світла й любові. І саме тому ми прагнули

сформуванню збірки, в якій за всім – навіть за ненавистю, болем і люттю – стоїть любов. Бо поезія – це своєрідний підвид медитації і потужна терапія.

У цій збірці нам хотілося б говорити про кохання – і ми про нього говоримо. Тому що навіть зараз – час кохати. Час проживати все це, боротися, допомагати і дякувати. Ми живемо під час війни, але ми продовжуємо жити в любові. І коли війна закінчиться – любов залишиться.

*Надія Коверська,
упорядниця збірки, психологиня, культурна діячка,
засновниця вечорів української поезії Wine&Poets*